

Tanec s ohněm

Kapitola 3

sepsal Waughin Jarth

matka Paskostová zmizela kdesi v hlubinách té špinavé díry, kterou nazývala hospodou, a o pár chvil později hodila na stůl cár papíru popsany známými čmáranicemi Lioda Jura. Decumus Scotti papír podržel v proužku slunečního světla, které si našlo cestu rozložitými větvemi stromového města, a četl.

Škotti,

Tak si se nakonec opravdu dostal do Falinnesti ve Valenským lese! Gratýluju! Vim na tuti, že sis cestou užíval spoustu dobrodružství. Bohužel tady, jaks nejspíš uhád, už nejsem. Kus po proudu řeky je mněsto, taková díra, kerá se menuje Athie. Sem teď tam. Neflákej se a přijť za mnou. Je to tu ideální. Doufám, žes přines spoustu formulářů, páč tihle lidi potřebujou postavit spoustu wjecí. Byli blízko války, víš, ale tak jako ne zase tolik, aby nemněli čím platit. Ha ha. Přijť za mnou co nejdříf budeš moct.

Jurus

Takže Jurus odešel z Falinesti do jakéhosi Athie, zamyslel se Scotti. Vzhledem k jeho mizernému písmu a místy dosti nejasnému pravopisu by se to místo stejně dobře mohlo jmenovat Athy, Aphy, Othry, Imthri, Urtha, nebo třeba Krakamaka. Jedinou rozumnou věcí by teď bylo, a Scotti si to moc dobře uvědomoval, celé tohle zatracené dobrodružství ukončit a pokusit se najít nějaký způsob, jak se dostat domů do Císařského Města. Není přece žádný žoldák zvyklý na život plný vzrušení: je, nebo alespoň donedávna býval, vyšším úředníkem úspěšné soukromé stavební společnosti. Během několika uplynulých dnů ho okradli Cathay-Raht a parta vtipkujících bosmerů ho vzala na vražedný pochod džunglí, přičemž vyhladověl skoro až k smrti. Chvíli poté se opil kvašeným prasečím mlékem, málem ho zabilo obří klíště a pak ještě lučištníci. Byl špinavý, vyčerpaný a měl, znovu to přepočítal, všeho všudy deset zlatých. A muž, kvůli němuž tuhle mizérii podstoupil, byl v prachu. Vykašlat se na celý tenhle podnik bylo nejenom rozumné, ale navíc i velice lákavé.

Přesto mu slabý, ale zřetelný hlásek v jeho hlavě našeptával: Byl jsi vybrán. Nemáš jinou možnost než jít až do konce.

Scotti se obrátil ke statné staré ženě, která ho celou dobu zvědavě pozorovala: "Hledám jednu vesnici, kde měli v poslední době problémy s Elswery. Jmenuje se nějak jako Ath-ie."

Myslíš Athay, usmála se matka Paskostová. "Můj prostřední syn, Viglil, tam má mlékárnu. Nádherná země, hned u řeky. To je to místo, kam šel tvůj přítel?"

Ano, řekl Scotti. "Poradíš mi, jak se tam co nejrychleji dostat?"

Po krátkém rozhovoru věděl Scotti vše, co potřeboval. Rychle sjel plošinkou ke kořenům Falinesti a zamířil na říční břeh. Tam oslovil mohutného světlovlasého bosmera s tváří připomínající nakládanou kapří hlavu, který působil dojmem, že by mu mohl zajistit dopravu. Muž si říkal kapitán Balfix, ovšem dokonce i Scotti se svou usedlou minulostí hned poznal, co je ve skutečnosti zač. Bývalý pirát, pašerák, a nejspíš i něco mnohem horšího. Jeho loď, kterou nepochybně kdesi ukradl, byla stará a prohnílá císařská šalupa.

Padesát zlatých a za dva dny jsme v Athay, zahřměl kapitán Balfix rozhodně.

Mám deset, vlastně devět, odpověděl Scotti, a neboť cítil potřebu to vysvětlit, dodal: "Měl jsem deset, ale jeden jsem dal výtaháři, abych se sem dolů dostal."

Tak devět, to je fuk, souhlasil kapitán. "Abych pravdu řekl, stejně mám do Athay namířeno, ať mi zaplatíš nebo ne. Nalod' se a udělej si pohodlí, odplouváme za pár minut."

Decumus Scotti nastoupil na loď obtíženou tolika bednami a pytlí, že se nevešly do skladiště ani do celého podpalubí a ležely naskládané i na palubě. Každá bedna byla opatřena nálepkou, podle nichž byla loď plná všemožných podivných věcí: vezla měděnou drť, vepřové sádlo, inkoust, potraviny z Vysoké skály (označené "pro dobytek"), dehet a rybí huspeninu. Scotti pustil představivost na špacír a přemýšlel, jaké nezákonné zboží se ve skutečnosti v bednách a pytlích skrývá.

Naložení zbytku nákladu trvalo kapitánu Balfixovi více než oněch slibovaných pár minut, ale během hodiny šla kotva vzhůru a loď vyrazila po proudu směrem k Athay. Zelenošedou hladinu jemně čeřil větřík, břehy byly zarostlé hustou vegetací a v dálce křičela zvěř a zpívali ptáci. Klidné okolí a jednotvárné pohupování lodi nakonec Scottiho uspalo.

Probudil se až za tmy. Vděčně přijal od kapitána čisté oblečení a trochu jídla.

Proč jedeš do Athay, jestli se můžu ptát? chtěl vědět bosmer.

Mám se tam setkat s bývalým kolegou. Požádal mě, abych přijel z Císařského Města, kde jsem pracoval v Atriově stavebním výboru. Chceme tady podepsat pár smluv, řekl Scotti a ukousl další sousto salámu, který tvořil jejich večeři. "Chceme se pokusit opravit všechny mosty, cesty a další stavby, které byly poškozeny během poslední války s Khajiity."

Byly to zlé dva roky, pokýval kapitán hlavou. "Ačkoliv předpokládám, že pro mě a lidi jako ty a tvůj přítel byly vlastně dobré. Obchodní stezky si žádají opravu. A teď se chystá válka s Letními ostrovy, to jsi slyšel?"

Scotti zavrtěl hlavou.

Já si v životě užil pěkných pár let pašování skumy na pobřeží, dokonce jsem pomáhal různým vzbouřencům uniknout Hřívákovu hvěvu. Tyhle války ze mě ale udělaly obyčejného obchodníka. První obětí válek jsou vždycky ti, kdo se pohybují mimo zákon.

Scotti pokýval hlavou a řekl, že ho to mrzí. Pak zmlkli a zahleděli se do odrazu měsíce a hvězd na vodní hladině. Když druhý den Scotti vstal, byl kapitán zabalený v plachtovině a namol opilý zpíval slabým, falešným hlasem. Když si všiml Scottiho, nabídl mu flakón džaggy.

Díky, odmítl Scotti, "s tímhle jsem si svoje užil včera na zábavě na Západním náměstí."

Kapitán se zasmál, pak se mu ale z očí začaly řinout slzy. "Nechci být poctivý. Spousta pirátů, které jsem znával, pořád ještě znásilňuje, loupí, pašuje a prodává slušné lidi, jako jsi ty, do otroctví. Přísahám ti, když jsem poprvé vezl náklad povoleného zboží, ani ve snu mě nenapadlo, že skončím takhle. Jo, mohl bych se k tomu vrátit, ale při Baan Darovi, ne po tom všem, co jsem viděl. Jsem zničený člověk."

Scotti pomohl plačícímu námořníkovi vstát, snaže se ho vlídnými slovy uklidnit. Pak dodal: "Odpusť, že měním téma, ale kde jsme?"

Ach jo, vzdychl kapitán Balfix zničeně. "Plujeme rychle. Athay je hned za dalším ohybem řeky."

Pak to vypadá, že Athay hoří, řekl Scotti a ukázal po proudu.

Vysoko nad stromy stoupaly sloupy dýmu. Když propluli zákrutem řeky, spatřili nejprve plameny a pak i hroutící se zbytky vesnice a hořící vesničany vrhající se do řeky. Uši obou plavců naplnila směs křiku, pláče a vytí lidí i psů šílených bolestí a strachem. Na okrajích vesnice se míhaly drobné kočičí postavy khajiitských vojáků s pochodněmi.

Chraň nás Baan Dar! zamumlal kapitán. "Válka znovu začala!"

Jen to ne, zamumlal Scotti."

Proud nesl šalupu k protějšímu břehu, daleko od planoucí vesnice. Scotti se tím směrem zahleděl a napadlo jej, že to místo představuje útočiště, klidný přístav daleko od hrůzy války. Jenže pak se na několika stromech zachvělo listí a na zem seskočil tucet hbitých Khajiitů ozbrojených luky.

Vidí nás, zasyčel Scotti. "A mají luky!"

Samozřejmě že mají luky, zavrčel kapitán Balfix. "My bosmerové jsme ty krvavé krámy vymysleli, jenže nás nenapadlo to držet v tajnosti, ty zatracená kancelářská kryso."

A teď zapalují šípy!

Jo, to někdy dělají.

Kapitáne, oni po nás střílí! Střílí po nás zápalnými šípy!

To máš recht, střílí, souhlasil kapitán. "Jde o to nenechat se zasáhnout."

Jenže je zasáhli, a stačilo jim k tomu jen pár minut. Navíc hned druhá salva trefila sud se smolou, která vybuchla modrým plamenem a rozlila se po palubě. Scotti chytil kapitána Balfixe a vrhl se s ním přes palubu těsně předtím, než se celá loď i s nákladem ocitla v jednom ohni.

Díky studené vodě bosmer na chvíli vystřízlivěl. Zavolal na Scottiho, který již vši silou plaval směrem k ohybu řeky, odkud připluli.

Pane Decume, kam si myslíš, že plaveš?

Zpět do Falinesti! křikl Scotti.

"To ti bude trvat celé dny, a než se tam dostaneš, bude už o útoku na Athay vědět každý. Nepustí do města nikoho, koho neznají! Nedaleko odsud po proudu je vesnice Grenos, možná nám tam poskytnou přístřeší."

Scotti se vrátil ke kapitánovi. Bok po boku vyrazili středem řeky kolem hořících zbytků vesnice. Děkoval přitom Maře, že se v mládí naučil plavat. Mnozí v Cyrodiilu to neuměli, neboť Císařská provincie byla převážně vnitrozemská. Kdyby vyrůstal v Mir Corrup nebo v Artemonu, mohl se teď bídně utopit, ale samotné Císařské Město bylo obklopeno vodou a všichni chlapci i děvčata ji uměli překonávat bez loďky. Dokonce i ti, z nichž měli být úředníci a ne dobrodruhovité.

Horší bylo, že kapitán Balfix si zjevně na teplotu vody zvykl a začala se mu vracet opice. Dokonce i v zimě byla řeka Xylo poměrně teplá a v jistém smyslu dokonce příjemná. Bosmer plaval trhaně, chvílemi se ke Scottimu přibližoval a pak zase vzdaloval, jednou byl daleko vpředu a pak zase kdesi za ním.

Scotti pohlédl na pravý břeh: les planul jako troud. Za nimi řádilo peklo a oni s ním sotva drželi krok. Na levém břehu se zdálo být vše v pořádku, dokud nespatriil pohyb v rákosí a pak i to, co ho způsobilo. Byly to ty největší kočky, jaké kdy viděl, se světle hnědou srstí, zelenýma očima a drápy a zuby z toho nejhoršího snu. Sledovaly plavce a držely s nimi krok.

Kapitáne Balfixi, nemůžeme ani k jednomu břehu. Na jednom se usmažíme a na druhém nás sežerou," zašeptal Scotti. "Snaž se plavat rovnoměrně a dýchej klidně. Až budeš unavený, řekni mi a budeme chvíli plavat na zádech." "

Každý, kdo se někdy pokoušel dát rozumnou radu opilci, dobře ví, jak je to beznadějně. Scotti se snažil držet s kapitánem rychlost, podle potřeby zpomaloval a zrychloval, uhýbal vpravo a vlevo, zatímco bosmer si chraptivým hlasem prozpěvoval popěvky ze svých pirátských dnů. Když se Scotti nedíval po kapitánovi, sledoval kočky na břehu.

Po čase se znovu podíval na pravý břeh. Hořela další vesnice, nepochybně Grenos. Scotti zíral na ohnivé šílenství, ohromen divadlem smrti a zkázy, a nevšiml si, že kapitán přestal zpívat.

Když odtrhl zrak od plamenů, byl kapitán pryč.

Scotti se znovu a znovu nořil do temných vod řeky. Nedalo se nic dělat. Když se vynořil po posledním marném pokusu, uvědomil si, že obří kočky zmizely. Snad usoudily, že se utopil i on. Dál tedy plaval sám. Po chvíli si všiml, že přítok na pravém břehu vytvořil bariéru bránící ohni v dalším postupu. Jenže už nespatriil žádné další obydlí. Po několika hodinách začal přemýšlet, zda by nebylo moudré zamířit na břeh. Otázkou ovšem bylo, na který.

Nakonec mu rozhodování ušetřil táborový oheň, hořící na kamenitém ostrůvku před ním. Nevěděl, zda tam narazí na skupinu bosmerů nebo Khajiitů, zato však věděl, že dál už plavat nemůže. Připlaval k ostrovu a unavenýma, zkrehlýma rukama se vytáhl na břeh.

Byli to bosmerští uprchlíci, to pochopil ještě dřív, než k nim došel. Na ohni se opékaly zbytky jedné těch z obřích koček, které ho po břehu pronásledovaly džunglí.

Senčský tygr, řekl jeden z mladých bojovníků hladově. "Není to žádné zvíře - je stejně chytrý jako Cathay-Raht nebo Ohmes nebo každý jiný zatracený Khajiit. Smůla že se tenhle utopil. S chutí bych ho zabil sám. Maso ti ale bude chutnat. Je sladké, z toho všeho cukru, co ty mrchy žerou."

Scotti si nebyl jist, zda dokáže jíst stvoření stejně inteligentní jako člověk, ale podobně jako v posledních dnech již několikrát sám sebe překvapil. Maso bylo chutné, šťavnaté a sladké, připomínalo slazené vepřové, ale nebylo ho třeba kořenit. Zatímco jedl, prohlížel si ostatní. Byla to smutná sbírka, někteří dosud oplakávali zabitě příbuzné. Byli to lidé, kteří přežili útok na vesnice Grenos a Athay a všichni mluvili o válce. Proč Khajiiti znovu zaútočili? Proč - tahle otázka směřovala na Scottiho, protože byl z Cyrodiilu - proč císař nezajišťuje ve svých provinciích pořádek?

Měl jsem se setkat s dalším člověkem z Cyrodiilu, řekl bosmerské ženě, která zřejmě pocházela z Athay. "Jmenoval se Liodes Jurus. Nevíš náhodou, co se s ním stalo?"

Tvého přítele neznám, ale když přišel oheň, bylo v Athay mnoho lidí z Císařské provincie, řekla dívka. Myslím, že někteří z nich okamžitě vyrazili pryč. Mířili do Vindisi, to je ve vnitrozemí, v džungli. Já se tam chci vydat zítra, stejně jako mnoho z nás. Jestli chceš, můžeš jít s námi."

Decumus Scotti vážně kývl hlavou. Udělal si takové pohodlí, jaké kamenitá půda říčního ostrůvku dovolovala, a po dlouhém úsilí se mu nějak podařilo usnout. Nespál však klidně.

Skryrim.4fan.cz